

ταραχή

ταραχή, η, ουσ. [<αρχ. ταραχή]. **1.** η έντονη ψυχική αναστάτωση, σύγχυση, ανησυχία ή συγκίνηση: «ένιωσε μεγάλη ταραχή, όταν πληροφορήθηκε πως χτύπησε ο γιος του». **2.** αναστάτωση, αναταραχή: «υπήρχε τέτοια ταραχή στη διαδήλωση, που ο καθένας έκανε το δικό του». (Λαϊκό τραγούδι: **ταραχή στην καρδιά μου να φέρνεις, ταραχή να με παρασέρνεις**). **3.** στον πλ. **οι ταραχές**, η διατάραξη της έννομης τάξης από διάφορες πολιτικές ή κοινωνικές ομάδες: «μέσα σε λίγη ώρα οι ταραχές εξαπλώθηκαν σ' όλη την πρωτεύουσα».

- είναι άλλου είδους ταραχή, βλ. λ. [είδος](#).

- **θα γίνει ταραχή ή θα 'χουμε ταραχή**, απειλητική προειδοποίηση σε κάποιον πως θα προκαλέσουμε έντονο επεισόδιο, αν συμπεριφερθεί ή ενεργήσει με τρόπο που μας είναι ανεπιθύμητος, ενοχλητικός: «αν μάθω πως με κατηγορήσεις πάλι, θα 'ρθω να σε βρω και θα γίνει ταραχή».

- **κάνω ταραχή**, **α.** προκαλώ αναστάτωση, σύγχυση, δημιουργώ επεισόδιο: «εκεί που θα πάμε, δε θέλω να κάνεις καμιά ταραχή». **β.** εντυπωσιάζω, προκαλώ αίσθηση με την εμφάνισή μου, με την παρουσία μου: «έκανες ταραχή χτες βράδυ στο χορό».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας